

Келчо и царската дъщеря.

(Народна приказка).

Едно врѣме живѣлъ нѣкой си царь.

Това било въ едно далечно царство.

Тоя царь ималъ една дъщеря хубава, хубава, похубава отъ нея нѣмало на земята.

Но всѣка нощъ тя тайно излизала отъ башинитѣ си палати и се губила по цѣла нощъ, а сутринь рано пакъ тайно се връщала. Никой не можалъ да я усѣти.

Баща ѝ всѣки день ѝ купувалъ нови чехли, и всѣка сутрина ги намиралъ скжсани отъ ходъ.

Усѣмнилъ се царьтъ въ дъщеря си и почналъ да я разпитва, защо ѝ сж скжсани чехлитѣ, и кждѣ е ходила прѣзъ нощъта.

Но тя скривала всичко и нищо не отговаряла.

Царьтъ много се загрижилъ. Най-послѣ той поставилъ прѣдъ палата най-вѣрния отъ слугитѣ си да пази дъщеря му и да я слѣди, кждѣ ходи тя нощъ.

— Ако не я увардишъ, казалъ му царьтъ, ще ти взема главата.

На другия день пакъ намѣрили скжсани чехлитѣ на царската дъщеря. Тя излизала прѣзъ нощъта безъ да може да я съгледа башиниятъ ѝ слуга.

Царьтъ заповѣдалъ да заколятъ тоя слуга и поставилъ другъ.

Но и той я не увардилъ. Поставилъ трети и той сжщо. . . Четвърти, пети, — всички били изклани.

Най-послѣ прѣдъ царя се явилъ най-простиятъ му слуга, дѣто чистилъ яхъра на конетѣ му. Всички го наричали Келчо.

— Царю честити, казалъ Келчо, азъ се наирамъ да упазя дъщеря ти — да видя, кждѣ ходи.

— Ама, ако не я упозишъ, главата ще ти взема, казалъ царьтъ; а ако я уловишъ, ще ти дамъ половината отъ царството си.

— Съгласенъ съмъ на всичко, царю, отговорилъ Келчо, и завардилъ вечерьта вратата на царския палатъ.